

Sygn. akt VII U 1557/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Szacoń

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o emeryturę

na skutek odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 5 sierpnia 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżaną decyzję i ustala W. B. prawo do emerytury począwszy od dnia(...)

Sygn. akt VII U 1557/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5.08.2015 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił W. B. prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu podano, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (decyzja - k. 14 akt emerytalnych).

W odwołaniu od tej decyzji W. B., nie zgodził się ze stanowiskiem ZUS, wnosząc o przyznanie prawa do emerytury. Wskazał, że pracował ponad 15 lat w warunkach szczególnych (odwołanie - k. 2-4 akt

sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 6-7 as).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W. B. urodzony (...) w dniu (...) r. złożył wniosek o emeryturę (k. 1-3 a.e.). Do wniosku ubezpieczony dołączył m.in. świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 10.07.2015 r. z Zakładów (...) S.A. wskazujące

na wykonywanie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w tym zakładzie od 15.10.1973 r. do 21.11.1975 r. prac bezpośrednio przy uboju zwierząt (k. 9 a.e.).

Na podstawie przedłożonych wraz z wnioskiem oraz zgromadzonych w aktach ubezpieczeniowych dokumentów organ rentowy, wydając decyzję w dniu 5.08.2015 r., ustalił na dzień 1 stycznia 1999 r. łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 26 lat i 3 dni, w tym 25 lat i 3 dni, w tym 25 lat i 18 dni okresów składkowych, 11 miesięcy i 15 dni okresów nieskładkowych.

Organ rentowy ustalił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 2 lat 1 miesiąc i 8 dni. Nadto ustalono, że wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, ukończył 60 lat oraz w dniu składania wniosku nie pozostawał w stosunku pracy. Organ rentowy podniósł, że do okresu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono okresów w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 3.05.1976 r. do 30.11.1996 r. (z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych oraz okresów niezdolności do pracy przypadających po 14.11.1991 r.) oraz w (...) / Ł. od 01.09.1970 r. do 6.10.1973 r. ponieważ przedłożone dokumenty nie stanowią dostatecznej wartości dowodowej. Brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Na podstawie dołączonych dokumentów organ rentowy w dniu 5.08.2015 r. wydał zaskarżoną decyzję odmowną (decyzja – k. 14 a.e.). Ostatecznie okolicznościami spornymi w przedmiotowej sprawie były wskazane okresy zatrudnienia W. B. w zakładach (...) w Ł. jako okresy pracy w warunkach szczególnych.

W toku postępowania Sąd Okręgowy ustalił, że W. B. został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...), (...) w Ł. w dniu 3.05.1976 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku rozwoziciel mięsa i przetworów, które zajmował do 31.10.1978 r. (akta osobowe – k. 17 a.s.). Od 1.11.1978 r. do 31.12.1988 r. pracował na stanowisku konwojenta-ładowacza. Natomiast od 1.01.1989 r. przeniesiono go na stanowisko zmywacza samochodowego. Z dniem 5.03.1992 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki kierowcy ciągnika, które wykonywał do 30.11.1993 r. Od dnia 1.12.1993 r. do 30.11.1996 r. wnioskodawca pracował jako starszy dozorca (a.o. – k. 17). W. B. przebywał na urloпах bezpłatnych (3.04.-1.05.1990 r. 13-15, 25.04.1992 r., 5-7, 23.05.1992 r., 22.06. do 18.07.1992 r., 13.10. do 7.11.1992, 2-21.08.1993 r., 9.08.-25.09.1993 – a.o. k. 17). W okresie, gdy wnioskodawca pracował jako rozwoziciel mięsa i konwojenta-ładowacz jego praca polegała na załadunku towaru na samochód i z samochodu. Ładował wędliny i mięso pakowane w pojemnikach ważących od 20-38 kg. Używał do tego wózka, którym transportował towar z magazynu do samochodu. Po czym układał go w samochodzie. Dziennie waga ładowanego towaru oscylowała w granicach 4-5 ton. Załadunek trwał od 2 do 3 godzin. Po załadunku towaru, jeździł razem z kierowcą i rozwoził produkty spożywcze po sklepach, samodzielnie wyładowując pojemniki z mięsem. Załadunek trwał od 6 do 8 godzin. Wnioskodawca nie kierował samochodem w tym czasie. Podróż z zakładów do W. zajmowała około 2-3 godzin. Dzień pracy wnioskodawcy trwał od 14 do 16 godzin. W okresie, gdy pracował na stanowisku kierowcy ciągnika, w rzeczywistości jego praca polegała na kierowaniu samodzielnie ciągnikiem do którego był przyczepiany cyklop. Skarżący jeździł ciągnikiem do Zakładów (...) ładować śmieci. Miał powierzony ciągnik marki U. (...), którym przy pomocy opisanego urządzenia ładował śmieci na samochód. Do jego obowiązków należało również przerzucenie soli przy pomocy cyklopu umocowanego do ciągnika. Powyższe czynności wykonywał 8 godzin dziennie. Były mu one zlecane przez dyspozytora i kierownika bazy. Wnioskodawca podlegał pod bazę transportu (zeznania wnioskodawcy – k. 24-25v, 38 a.s., zeznania świadków M. K. – k. 37v a.s., M. S. – k. 36v-37, M. G. – k. 37-38v).

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że twierdzenia W. B. w pełni znajdują odzwierciedlenie w dołączonej do akt dokumentacji pracowniczej oraz zeznaniach przesłuchanych świadków. W szczególności zarówno świadectwa pracy jak i angaże potwierdzają stanowiska zajmowane przez wnioskodawcę. Zarówno M. K., M. S. jak i M. G. zajmowali stanowiska identyczne ze stanowiskiem wnioskodawcy konwojenta-ładowacza w okresie jego zatrudnienia w (...). Mieli zatem szczegółową wiedzę na temat zakresu czynności wykonywanych przez wnioskodawcę. Ich zeznania były spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały, co pozwoliło je obdarzyć wiarą w całości, podobnie jak zeznania wnioskodawcy. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione do tego podmioty oraz nie budziły wątpliwości Sądu zarówno, co do ich formy, jak i treści. Nie było zatem podstaw do odmówienia dania im wiary.

Odwołanie W. B. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 roku, Nr 39, poz. 353), zwanej dalej ustawą FUS, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na

dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Ustęp 2. artykułu 32 stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Zgodnie z ustępem 4 wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie, przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Dokonując oceny, czy pracę W. B. we wskazanych okresach można zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy

podkreślić, że wnioskodawca występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia nie przedłożył świadectwa w pracy w warunkach szczególnych pochodzące z zakładów (...), z których wynikałoby, iż zajmował stanowiska, na którym świadczona była praca w szczególnych warunkach. Okoliczność ta nie może jednak prowadzić do braku możliwości przeprowadzenia innych dowodów na powyższe okoliczności. Dowody przeprowadzone w sprawie niezbicie wykazały, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Wyjątkiem jest tu okres od 1.01.1989 r. do 4.03.1992 r. pracy w charakterze zmywacza samochodowego oraz od 1.12.1993r. do 30.11.199 r. pracy na stanowisku starszego dozorca.

Tym niemniej w kresach od 3.05.1976 r. do 31.12.1988 r. (łącznie 12 lat, 7 miesięcy i 28 dni) W. B. pracując na stanowisku ładowacza-konwojenta, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach

szczególnych o jakiej mowa w wykazie A w dziale VIII pozycja 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. – Ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie. W stosowanym tu pomocniczo zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRiRW.1988.2.4) w załączniku nr 1, dziale VIII, poz. 1 pkt. 1 widnieje stanowisko ładowacza, które wnioskodawca praktycznie zajmował.

W okresie od 5.03.1992 r. do 30.11.1993 r. (1 rok i 8 miesięcy i 25 dni – w tym 91 dni urlopów bezpłatnych). W. B. wykonywał pracę kierowcy ciągnika, zatem stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych opisaną powyżej oraz wskazaną w wykazie A w dziale VIII pozycja 3 wskazanego rozporządzenia - Prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsiennicowych.

Jak wynika zatem z powyższych ustaleń, W. B. legitymuje się ogólnym stażem pracy przekraczającym wymagane 25 lat, ma ukończone (...) lat życia, rozwiązał stosunek pracy oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

W niniejszym postępowaniu ustalono również, iż wnioskodawca legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach przekraczającym wymagane 15 lat, a wynoszącym 15 lat, 11 miesięcy i 15 dni (niesporne 2 lata 1 miesiąc i 8 dni oraz udowodnione w postępowaniu 13 lat 10 miesięcy i 7 dni po odjęciu 91 dni okresów urlopów bezpłatnych). Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić ustalając W. B. prawo do emerytury począwszy od dnia (...)r. – od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w wyroku na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c.